

για ναῦρη τρόπον να χαθοῦν τέτοια μαλλιά π' τὸν κόσμον.

"Ὁχου! γιατί δὲν τάκοθες μονάχη σου, κερά μου, ἐκεῖνα τὰ χρυσὰ μαλλιά, μονό 'γειναν αἰτία κ' ἔγεινε τέτοιος χαλασμός, ἐμπήκες μέσ' 'ς τὸ μνημα;

Α. ΙΩ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
γυμνασιάρχης

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μητέρες, διδάσκετε τὸ κοράσιον ὑμῶν ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐκτρέφετε αὐτὸ ἐν νοησιᾷ καὶ παιδείᾳ Κυρίου. Τί ἄλλο ἀσφαλέστερον, ἢ τὸ να ἡξεύρητε, ὅτι ἡ θυγάτηρ ὑμῶν οὐδέποτε θέλει πράξει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχετε ἐμποδίσαι εἰς αὐτήν; Τί ἄλλο σωτηριωδέστερον, ἢ να μὴ κρύπτῃ εἰς ὑμᾶς ὅ,τι σκέπτεται καὶ ὅ,τι μέλλει να πράξῃ; Ἐὰν παρασκευάσητε, ὦ μητέρες, τὸ κοράσιον ὑμῶν οὕτω, θὰ δυνηθῇτε μετ' ὀλίγον, ὅταν ὁ καιρὸς ἔλθῃ, να ἐργασθῇτε μετὰ γαλήνης καὶ ἡσυχίας εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν αὐτοῦ. Ἡ βᾶσις ὅταν ἦνε στερεὰ καὶ ἡ οἰκία κτισθῇ ἐπὶ πέτρας, οὐδεὶς φόβος οὔτε κίνδυνος ἐξ ἀνέμων ἰσχυρῶν καὶ βροχῶν βραχδαίων. Ἀλλ' ὅταν ἡ θυγάτηρ ὑμῶν στερῇται τῶν δύο τούτων ἀρετῶν τῆς ὑπακοῆς καὶ ἀληθείας, τότε τὸ μέλλον αὐτῆς εἶνε ἀμφίβολον. Τὸ τοιοῦτον κοράσιον ὁμοιάζει πρὸς οἰκίαν, ἣς τὰ τεῖχη εἶνε ἐσχισμένα καὶ διερραγόμενα, καὶ πλήρη συντριμμάτων καὶ ἐρείπγων. Τότε, ὦ γονεῖς, ἐθμελιώσατε ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Μ. ΒΡΑΤΕΑΝΟΣ
Διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἡ συνεχὴς καὶ ἀκραφινὴς σχέσις ἡμῶν πρὸς τὸ ἄπειρον, πρὸς τὸν Θεόν, ἡ ἐκδηλουμένη ὡς ἀγαπῇ, πίστις, γνῶσις, ἐλπὶς, καὶ ὑπαρξις ἐν Θεῷ καλεῖται θρησκεία, ἥτις ἄλλαις λέξεσιν εἶνε ἐξάρτησις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, τοῦ ζῶντος καὶ προσωπικοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θρησκεία πρὸς τὸν ὅλον ἔσω ἄνθρωπον κατὰ τὴν Γραφήν, ἡ κατὰ Πλάτωνα τὸν ἔνδον ἄνθρωπον σχέσιν ἔχει, δὲν ἀναφέρεται μόνον πρὸς ταύτην ἢ ἐκεῖνην τὴν ψυχικὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐμπεφυτευμένη οὖσα ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας, καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς ψυχῆς τεμένει τὰς ρίζας αὐτῆς ἔχουσα, διὰ μὲν τοῦ νοὸς γινώσκεται καὶ γίνεται σαφὴς καὶ βεβαία γνῶσις, διὰ δὲ τῆς συνειδήσεως ἐκδηλουμένη ὡς ἱερὰ ἐπιθυμία γίνεται θέλησις ἀγία καὶ βίος ἐν Θεῷ. Ὁ ἐν τῷ Θεῷ ἑαυτὸν αἰσθανόμενος ἄνθρωπος, συλλογισζόμενος ὡς λογικός, γινώσκει τὸν Θεόν, ὁ δὲ ἠθικός ἄνθρωπος, ὁ τὰ πάντα ποιῶν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν ζῇ βίον θρησκευτικὸν ἐν τῇ σχετικῇ ἐπὶ γῆς τελειότητι αὐτοῦ.

Ἡ θρησκεία εἶνε ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς, ὁ ἀμετάβλητος κανὼν τῆς βουλήσεως ἡμῶν, ἡ κορωνὶς τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου. Ἄμα τῇ δημιουργίᾳ τούτου εὐθὺς καὶ ἡ θρησκεία, ἡ ἐξάρτησις αὐτοῦ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἐξεδηλώθη, διότι ἔμφυτος αὕτη τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει. Ὁ ἄνθρωπος φύσει

θρησκευτικός. Οὐδενὶ λογιζομένῳ, αἰσθανομένῳ καὶ ὁμιλοῦντι εἶνε ἄγνωστος ἡ φωνὴ αὐτῆς. Ἐφ' ὅσον ζῇ καὶ ὑπάρχει τὸ ἀνθρώπινον γένος, θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ θρησκεία· διότι τοῦ ἀνθρώπου τὸ πνεῦμα, ἀποκείμενον ἐκ τῆς πρὸς τὰ κάτω, τὴν ὕλην, τὸ φθαρτόν, κλίσεως κατευθύνεται πλειστάκις πρὸς τὰ ἄνω, ζητεῖ τὴν μετὰ τοῦ ἀπείρου συγκοινωνίαν, τίθησιν ἑαυτὸ ὑπὲρ πᾶν ὁρατὸν καὶ πρόσκαιρον.

Ι. Ε. ΜΕΣΟΛΑΡΑΣ
ὁφηγητής

ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΣΑΝΖΥ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη να ἦνέ τις στρατιώτης διὰ να ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα του καὶ τὴν τιμὴν του.

Τὸ καθήκον εἶνε εὐκόλον ὅταν ἦνε ὠρισμένον καὶ ὅταν δὲν διαμφισβητῇται.

Οὐδέποτε εἰς τὸν στρατὸν ἡ ἐλευθερία πρέπει να μεταβάλληται εἰς ἀπειθειαν, ἡ ἀδελφότης εἰς λήθην τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὀφειλομένης ὑπακοῆς τοῖς στρατηγοῖς καὶ ἡ ἀλληλεγγύη εἰς ἄρνησιν ἱεραρχικῶν ἀρχῶν.

Εἷς στρατὸς δὲν εἶνε οὐδέποτε σπουδαῖος εἰμὴ μόνον ὅταν ἔχῃ πεποιθήσιν εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τὴν μεγάλην τιμὴν, ἥτις πολλάκις εἶνε λίαν ἐπίπονος, τοῦ να τὸν διοικῶσιν.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

Ὁ μελοποιὸς τοῦ Ριέντς, ὁ πολὺς καὶ φιλόσοφος Βάγνερ ἀπέθανεν ἐν Ἑντῖα μακρὰν τῆς πατρίδος του, ἣν τοσοῦτον ἐδόξασε διὰ τῆς φαντασίας του.

Γεννηθεὶς ἐν Λειψία τῇ 22 Μαΐου 1813, ἐδιδάχθη ἐν Δρέσδῃ τὰ πρῶτα μαθήματα, καὶ ἐκεῖ τὸ πρῶτον ἤγγισε τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἀλλ' ἡ ἔμφυτος αὐτοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσις ἐξεδηλώθη τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἐπ' ἀνόδον αὐτοῦ εἰς Λειψίαν. Ἐκεῖ ἤκουσε τὴν συμφωνίαν ἐκεῖνην τοῦ Βετχόθεν, ἥτις ἐνεθουσίασεν αὐτὸν καὶ ὑπεδαύλισε τὴν φιλοδοξίαν του καὶ ἐνῶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἠκροᾶτο τῆς φιλοσοφίας καὶ αἰσθητικῆς τὰς θεωρίας, κατ' οἶκον ἐμελέτα τοὺς κανόνας τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς συνθετικῆς.

Ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν μελοδραμάτων τοῦ Βάγνερ ἀπέτυχον, ἐκ τῶν δύο δὲ πρῶτων ἀναβιβασθέντων αὐτοῦ ἔργων ὁ Ριέντς καὶ τὸ Πλοῖον φάσμα, ἐχειροκροτήθη μόνον τὸ ἓν.

Εἶτα συνέθεσε τὸν Ταγχὼϋζερ καὶ Λοχεγκρίν, ἐδημοσίευσεν δὲ τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ Μελοδράμα καὶ δράμα ἐν ᾧ ἐξέθετο τὰς ιδέας του καὶ τὸν σκοπὸν, ὃν προέθετο.

Ἀλλὰ καὶ τότε ὁ Βάγνερ ἐθεωρήθη ὡς παραδοξολόγος καὶ μετὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ πολλοὶ ἤκουσαν τὰς θεωρίας αὐτοῦ περὶ τῆς μουσικῆς τοῦ μέλλοντος.

Εἰς τὸ νέον τοῦτο σύστημά του ἔγραψε τὸν Τριστὰ καὶ τὴν περιλάλητον τριλογίαν του, τὸ Δακτύλιον τῶν Niebelungen, ἣν ἀπαρτίζουν τρία δράματα καὶ ὧν τὸν μῦθον ἐδανείσθη ἐκ τῆς ὁμωνύμου μεγάλης ἐπικοίτης τῶν Γερμανῶν.

Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Βάγνερ ἦτο ὁ Παρσιφάλ, τὸ ὁποῖον ἐδιδάχθη ἐν τῇ ἰδιορρύθμῳ θεάτρῳ τοῦ Βαϊρῶθ, εἰς ὃ ἐδιδάσκοντο τὰ ἔργα του· ἀλλὰ τὸ κοινὸν ὑπεδέχθη μετὰ ψυχρότητος τὸ μελόδραμα.

Ὁ Βάγνερ ἠθέλησε διὰ τοῦ νέου τούτου συστήματος νὰ δημιουργήσῃ τὸ μουσικὸν δράμα, ὅπου ἡ μουσικὴ νὰ ἐνισχύῃ μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἐξουδετεροῖ τὴν ποιητικὴν ἐκ-

τὸ πλῆθος τῶν σταλέντων τηλεγραφημάτων ἐκ πάντων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου καὶ τῶν στεφάνων εἶνε ἀμέτρητον. Πεντακισχίλιοι ἄποικοι γερμανοὶ ἐν Ἀμερικῇ ἅμα τῇ εἰδήσει τοῦ θανάτου τοῦ ἐπιδόξου μουουργοῦ μετωνόμασαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὸ χωρίον των Βάγνερ χωρίον.

Ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἔπεμψε παμμεγέθη καὶ μεγαλοπρεπέστατον στέφανον ἐκ δάφνης περιδεδεμένον διὰ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

(Ἰδε σελ. 15).

φρασιν καὶ νὰ καταπνίγωνται αἱ ιδέαι ὑπὸ τῶν μουσικῶν ἤχων.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἡττηθεῖς, ἀλλ' ἀπὸ τινων ἐτῶν ἡ ἀξία αὐτοῦ ἤρχισε ν' ἀναγνωρίζεται, τὰ δράματά του ἀναβιάζονται δι' ἄδρᾶς δαπάνης ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ οἱ ἀντίπαλοι, οἱ χλευάζοντες αὐτὸν ὡς παραδοξολόγον, ἤρχισαν νὰ πείθονται κατὰ μικρόν, ὅτι τῶντι δὲν ἐνόησαν τὴν νέαν τέχνην τοῦ ποιητοῦ τῶν Niebelungen.

ταινιῶν κυανῶν καὶ λευκῶν ἐκ μετάξης μετὰ τῆς χρυσῆς ταύτης ἐπιγραφῆς « Πρὸς τὸν διδάσκαλον Ῥιχάρδον Βάγνερ παρὰ τοῦ ἄκρου θαυμαστοῦ αὐτοῦ καὶ βασιλέως Λουδοβίκου ».

Τοσοῦτον δὲ ἡ σύζυγός του ἡγάπα αὐτόν, ὥστε, ἀποκόψασα τὴν λαμπρὰν αὐτῆς κόμην ἣν αἰείποτε ἐθαύμαζεν ὁ ἔσοχος αὐτῆς σύζυγος, ἔθηκεν αὐτὴν ἐν μεταξωτῷ προσκεφαλαίῳ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ.